

ното прѣдвиждане на сичкитѣ случки, които можяхъ да ми причинятъ нѣкое смайване, нѣкое смѣтенѣ, нѣкоя скѣрбъ; и извличяхъ голѣма полза отъ това упражняване.

На тая епоха самотията ми се умложи. Двѣтъ дѣца на вардачатъ, които до сега бѣхъ за мене единъ видъ дружество, влѣзохъ въ училище, и като стояхъ у дома си само твърдѣ малко врѣме, не идяхъ веке да ме видятъ. Отъ друга страна, майката и дѣщерята, които, само когато дѣцата бѣхъ при мене, забирахъ се по нѣкоги да приказуватъ, не се вѣстяхъ веке сега, освѣнъ да ми донесѣтъ кафето, и да ме оставятъ. Малко съжелявахъ за майката: тя нѣмаше у душата си нищо състрадателно; нѣ дѣщерята, безъ да бѣше хубавица, имаше обаче една прѣлѣсть въ гласѣтъ и въ погледѣтъ, който за мене не бѣше хладнокрѣвенъ. Когато ми донесеше кафето и ми рече: «Азъ го направихъ,» намирахъ го твърдѣ сладко; ако напротивъ ми кажеше: «Майка ми го направи», не бѣше друго освѣнъ топла вода.

Тѣй лишенъ отъ дружеството на хората, давахъ едно вниманѣ на нравитѣ, които идяхъ на прозорецѣтъ ми: намирахъ сѣкоги тамъ доста храна; и, като водяхъ съсъ тѣхъ си безъ четъ другарки, прозорецѣтъ ми се напълваше завчяеъ. Занимавахъ се и съсъ единъ хубавъ паякъ, който покриваше една отъ стѣнитѣ на тъмницата ми. Храняхъ го съсъ мушчки, съсъ комари, и бѣхми се толкоеъ сприятелили, щото той дохождаше на одѣрѣтъ ми, на ржката ми, и биля до върхѣтъ на прѣститѣ ми, да си земе храната.

Нѣ дано даде Богъ само тия насѣкоми да ме посѣщаватъ! Бѣхми още на пролѣтъ, и веке комари-